

Л. Дж. Смит

ТАЙНИЯТ КРЪГ
Силата

Книгите от трилогията
ТАЙНИЯТ КРЪГ

1. Посвещаването
2. Пленница
3. Силата

Л. ДЖ. СМИТ

ТАЙНИЯТ КРЪГ

A decorative graphic of a branch with leaves, positioned behind the title 'ТАЙНИЯТ КРЪГ'.

СИЛАТА

Книга трета

Превод
Мария Бенчева

Издателство ИБИС
София

— **Д**иана, имам една малка изненада за теб — каза Фей. Изумрудените очи на Диана, под гъстите ѝ черни мигли, вече плуваха. Още не се беше възстановила от шока тази вечер и лицето ѝ изглеждаше неестествено опънато, когато впери поглед във Фей.

Е, предстоеше нещо още по-лошо.

Сега, когато неизбежното щеше да се случи, Каси почувства странно усещане за свобода. Никакво криене повече, никакви лъжи, никакви заобикалки. Най-накрая кошмарът започна.

— Май трябваше да ти кажа по-рано, но не исках да те *разстройвам* — продължи Фей. Златистите ѝ очи горяха с див вътрешен огън.

Адам, който не беше глупав, премести поглед от Каси към Фей и очевидно стигна до бързо, макар и разтърсващо заключение. Той веднага хвана Диана под ръка.

— Каквото и да е, може да почака — каза той. — Каси трябва да отиде при майка си и...

— Не, не може да почака, Адам Конант — прекъсна го Фей. — Време е Диана да научи с какви хора е заобиколена. — Фей се завъртя, за да застане с лице към Диана, бледото ѝ лице блестеше в странна възбуда на фона на черната ѝ грива. — Говоря за онези, които сама си избра — каза тя на братовчедка си. — За най-скъпата

ти приятелка и за него. Непорочният сър Адам. Знаеш ли защо не успя да станеш водач? Имаш ли представа колко наивна си всъщност?

Сега вече всички се бяха събрали и бяха вперили погледи в тях. Каси забеляза в израженията им различна степен на недоумение и подозрение. Пълната луна на запад беше толкова ярка, че хвърляше сенки и осветяваше цялата сцена.

Каси спря поглед върху всеки един от тях: желязната Дебора, красивата Сюзан със съвършеното ѝ, но помрачено от объркването лице, спокойната Мелани и изящната, приличаща на фея Лоръл. Погледна Крис и Дъг Хендерсън, дивите близнаци, стоящи до дебнещата фигура на Шон и леденочаривия Ник зад тях.

Накрая погледна Адам.

Той все още държеше ръката на Диана, но гордото му, поразително красиво лице беше напрегнато и съсредоточено. Очите му срещнаха погледа на Каси и нещо като разбиране припламна между тях. После Каси отмести засрамено очи. Нямахме право да търси опора в силата на Адам. Щяха да я разобличат пред целия кръг.

– Надявах се да постъпят правилно и да започнат да се контролират – продължи Фей. – Заради тях самите, не заради теб. Но, очевидно...

– Фей, за какво говориш? – прекъсна я Диана, губейки търпение.

– Как за какво? За Каси и Адам, разбира се – отвърна Фей, ококорвайки златистите си очи. – И за това как те лъжеха зад гърба ти.

Думите паднаха като камък в спокойно езеро. За един дълъг миг настъпи пълна тишина, после Дъг Хендерсън отметна глава и се изкикоти.

– Да, а пък майка ми е стриптийзборка – вметна подигравателно той.

– А Майка Тереза е Жената котка – обади се Крис.

– Стига, Фей – срязя я Лоръл. – Не ставай смешна. Фей се усмихна.

– Не се сърдя, че не ми вярвате – рече тя. – И аз бях шокирана. Всъщност, всичко е започнало още преди Каси да дойде в Ню Салем. Започнало е, когато са се запознали с Адам в Кейп Код.

Този път тишината беше различна. Каси видя как Лоръл хвърли бърз поглед към Мелани. Всички знаеха, че Каси беше прекарала няколко седмици в Кейп Код миналото лято. Знаеха и че Адам беше търсил инструментите на посветените по същото време в същия район. Забеляза как по лицата около нея се изписа изненада и разбиране.

– Започнало е на плажа там – продължи Фей. Очевидно се наслаждаваше на ситуацията, винаги ѝ беше харесвало да е център на внимание. Изглеждаше много сексапилна и властна, когато навлажни устните си и продължи с гърлен глас, обръщайки се към всички, макар и думите ѝ да бяха предназначени за Диана. – Било е любов от пръв поглед, предполагам... Или поне не са могли да откъснат ръцете си. Когато Каси се е преместила тук, дори е написала стихотворение. Така, как беше?

Фей наклони глава на една страна и изрецитира:

– *Всяка нощ лежа и сънувам единствения, който ме целуна и събуди моето желание. Един час само бях с него и вече сънищата ми са в плен на огъня.*

– Да, това беше нейното стихотворение – потвърди Сюзан. – Помня. Бяхме я притиснали в старата сграда по естествени науки. Не искаше да го четем.

Дебора закима, дребното ѝ лице беше изкривено в гримаса.

– И аз помня.

– А сигурно помните колко странно се държаха и двамата при посвещаването на Каси – добави Фей. – И как Радж някак прекалено бързо се *сприятели* с Каси.

Все скача да я ближе и прочее. Ами, всичко е много просто... Прави го, защото се познават от преди. Не искаха ние да разберем, разбира се. Опитаха се да го скрият. Накрая обаче бяха заловени. Случи се в нощта, когато за пръв път използвахме кристалния череп в гаража на Диана... Сигурно Адам е изпращал Каси. Чудя се как ли са го нагласили.

Сега беше ред на Лоръл и Мелани да придобият изненадано изражение. Очевидно си спомняха нощта на първата церемония с черепа, когато Диана помоли Адам да изпрати Каси и той, след кратко колебание, се беше съгласил.

– Мислеха, че са сами на скалата, но някой ги наблюдаваше. Две малки създания, две мои малки приятелчета... – Фей бавно раздвижи пръстите си с дълги аленочервени нокти, сякаш галеше някого. Изведнъж Каси осъзна истината.

Котетата. Проклетите котета кръвопийци, които живееха в стаята на Фей. Нима тя им казваше, че нейните шпиони са *котетата*? Че може да разговаря с тях?

Каси усети как през тялото ѝ премина ледена тръпка, докато гледаше високото тъмно и красиво момиче. Долови нещо чуждо и смъртоносно в очите под гъстите мигли. Дълго време се беше чудила кого има предвид Фей като говореше за „приятелите си“ – онези, които виждаха разни неща и ѝ докладваха. Никога обаче не си беше представяла нещо подобно. Лицето на Фей се разля в котешка усмивка.

– Имам много тайни – обърна се тя директно към Каси. – Това е само една от тях. – После продължи да говори на другите – Както и да е... Онази нощ двамата бяха заловени. Те... ами, те се целуваха. Няма как да се изразя по-мекко. Но едно такова целуване може спонтанно да предизвика експлозия. Явно не са можели повече да обуздават страстите си – въздъхна тя.

Сега Диана гледаше Адам, сякаш искаше той да

отрече. Адам обаче беше стиснал челюст и гледаше право към Фей.

Диана си пое бързо въздух.

– И страхувам се, това не беше единственият път – продължи Фей, разглеждайки ноктите си с престолено съжаление. – Оттогава постоянно им се случва да крадат тайно мигове за себе си. Когато ти не си наоколо, Диана. Както на бала. Колко жалко, че не беше там. Започнаха да се целуват в центъра на дансинга. Предполагам после са успели да се усамотят...

– Не е вярно – извика Каси и още докато го казваше осъзна, че реакцията ѝ само потвърждаваше думите на Фей.

Сега вече всички гледаха Каси, дори братята Хендерсън бяха спрели с подигравките си. Присвитите им синьозелени очи бяха съсредоточени и напрегнати.

– Аз *исках* да ти кажа – обърна се Фей към Диана, – но Каси ме умоляваше да не го правя. Беше изпаднала в истерия, плачеше. Каза, че ще *умре*, ако научиш. Каза, че е готова на всичко. И тогава... – Фей въздъхна и отпрати поглед в далечината – тогава ми предложи да ми даде черепа.

– Какво? – възкликна Ник. На безизразното му лице беше изписано дълбоко съмнение.

– Така е. – Фей отново заби поглед в ноктите си, но не можа да се сдържи и устните ѝ се извиха в лека усмивка. – Знаеше, че искам да проуча черепа. Обеща да ми го донесе, ако си мълча. Е, какво можеш да направя? Държеше се като луда. Сърце не ми даде да ѝ откажа.

Каси прехапа долната си устна. Искаше ѝ се да се разкреши, да каже, че не е било точно така, но... какъв беше смисълът?

Мелани проговори:

– Явно сърце не ти даде и да откажеш да вземеш черепа – обърна се тя към Фей и я изгледа обвинително.

– Ами... – усмихна се Фей загадъчно. – Да кажем, че шансът беше прекалено добър, за да го пропусна.

– Не е смешно – извика Лоръл. Изглеждаше поразена. – Все още не мога да повярвам.

– Тогава откъде Каси знаеше къде е заровен черепът? – каза равно Фей. – Тя остана да спи у вас, Диана. През онази нощ, когато проследихме тъмната енергия до гробището. Остана да дебне и е разбрала къде е скрит черепът от твоята *Книга на сенките*. Преди това откъсна ключа за шкафа от орехово дърво и ровила из него. – Злорадство и триумф заблестяха в златистите очи на Фей и тя не можа да ги скрие.

Никой вече не можеше да оспори истината в думите на Фей. Каси наистина знаеше къде е заровен черепът. За това нямаше никакво оправдание. Каси долови промяната в изразенията им – видя как съмнението им постепенно се стопи и всички започнаха да я гледат мрачно и осъдително.

Като в „Алената буква“, помисли си Каси обезумяла. Беше застанала встрани от всички, с лице към тях. Все едно беше на позорния стълб с буквата „А“, забодена на гърдите си. Тя безпомощно изправи гръб и се опита да не свежда брадичка, а да гледа другите в очите. Няма да плача, помисли си тя. Няма да отмества поглед.

После видя лицето на Диана.

Изразението ѝ беше повече от слисано. Изглеждаше направо парализирана – зелените ѝ очи бяха широко отворени, безизразни и съкрушени.

– Тя се закле да бъде вярна и предана на *кръга*, да не наранява никого от нас – продължи дрезгаво Фей, – обаче ни излъга. Това може би не трябва да ни изненадва, все пак е наполовина външна. Все пак смятам, че всичко това продължи повече от достатъчно. С Адам имаха много време да се порадват един на друг. Вече знаете истината. Та така – завърши Фей и огледа

слисаните членове на *кръга* като задържа върху братовчедка си поглед, изпълнен с мълчаливо задоволство. – По-добре да си вървим. Беше дълга нощ.

Сетне лениво, усмихвайки се леко, тя понечи да тръгне.

– Не.

Беше просто една дума, но тя накара Фей да се закове на място, а всички останали се обърнаха към Адам.

Досега Каси не беше виждала синьосивите му очи такива – те сякаш хвърляха сребърни светкавици. Адам пристъпи напред с обичайната си нехайна походка. Нямахше жестокост в начина, по който хвана Фей за ръката, но явно я беше стиснал с железни пръсти, тъй като тя не можа да се измъкне от хватката му и само сведе поглед към ръката му, придавайки си обиден и изненадан вид.

– Каза, каквото имаше да кажеш – обърна се Адам към нея. Говореше тихо, но думите му бяха като нажежена до бяло стомана. – Сега е мой ред. А всички вие – завъртя се и огледа останалите – ще ме изслушате.